

на офицеринѣтъ който бѣше натоваренъ съ тая заповѣдь:

«Исповѣдамъ че азъ сжмъ голѣмъ прѣстѣпникъ, и
«че употрѣблението що ми правжтъ ми ся слѣдва; но
«знаиѣ че това не ми иде отъ царьтъ.»

«Като прѣминуваше улицитѣ на Петербургъ, той
поздравляваше на дѣсно и на лѣво сичкитѣ хора, и
ся обржщаше мѣжду, отъ всѣкадѣ, стекнатийтъ на-
родъ кжмъ тѣзи що познаваше особито, та имъ ка-
зваше съ богомъ по единъ начинъ такъвъ дѣто да
разумѣжтъ че той никакъ не бѣше ся повредилъ въ
умѣтъ.

«Щомъ ся отдалечихъ два часа отъ Петербургъ,
намѣрихъ едно друго отдѣленне солдати. Офицеринѣ-
тъ що командваше солдатитѣ понека му, отъ страна
на царьтъ, орденскитѣ ленти отъ Святи Андрея, отъ
Святи Александра Невски, отъ Филътъ, отъ Бѣлийтъ
и Чернийтъ Орелъ.

«Азъ ся очаквахъ,» отговори той на офицеринѣтъ
съ едно голѣмо хладнокровие, «че ще ми ги поискать,
»за това и ги поставихъ въ едно малко сжиджче, кое-
»то ето го; вие ще намѣрите тамъ тѣзи вжикашни зна-
»кове на пустославието. Ако вие, които сте натова-
»рени съ заповѣдь да ми ги земете, достигните нѣ-
»коги да ся укачите съ тѣхъ, земете примѣръ отъ
»меня що може да ги направжтъ въ малжкъ единъ
»случай.»

«Офицеринѣтъ, като доби орденитѣ, каза му че не-
говата заповѣдь не е просто само това, но йоще да
вжрне назадъ сичкитѣ твари и слуги що той водяше
подирѣ си; снехъ отъ каретата, както него тжй жена
му и дѣцата му, и ги качихъ на коля що бѣхъ до-
вели за да ги отведжтъ до Реннебургъ.

«Испжлнете си длжжностьта,» отговори той, «азъ
»сжмъ ся приготвилъ за сѣкаква случка: колкото повѣ-
»че ми отнемате отъ богатството, толкова по малко
»затруднение ми оставяте. Имайте само грижката да
»кажете на тѣзи които ще ся ползватъ отъ моето
»оголяване че азъ ги хвалѣж повѣки отъ себе си.»

«Послѣ той слѣзна отъ каретата си въ колата съ
единъ рѣшителенъ начинъ, и каза: